

L'estil d'un jove caníbal

El recent disc de Fine Young Cannibals ha esdevingut un èxit de vendes a mig Europa i els Estats Units. La clau està en la veu de Roland Gift, un cantant mestís amb 'sex-appeal' que prefereix el sexe interracial, amb una imatge que comença a adquirir força en el cine.

Nicoletta

Com d'amagat, ha anat introduint-se en el cine fins arribar a Canes-89 amb *Scandal*, la pel·lícula que ara posa en guàrdia l'Anglaterra de Thatcher. Amb una lentitud esbalaïdora (dos discos en quasi quatre anys no és molt) ha entrat de ple en els primers llocs de les llistes europees d'èxits *pop*. Fins i tot EUA ha encaixat molt bé l'últim disc de Fine Young Cannibals (FYC), *The Raw and the Cooked*. Roland Gift, cantant del grup britànic, passeja encara sense presses pels carrers de Hull, una petita ciutat al nord de Londres i no pot evitar que els seus paisans, que el reconeixen com el màxim exemple de l'èxit local, el paren ara i adés. Asaboreix el triomf amb una serena satisfacció, però no sembla que aquesta situació li altere els nervis.

Alguns mitjans europeus, però, l'han presentat ja com *sex-symbol* del *rock* d'aquest any, com un torbador animal eròtic que ve a succeir personatges com Prince, Terence Trent D'Arby o Georges Michael. Roland Gift no facilita massa detalls sobre la seua vida privada i es limita a declarar que li agrada «ser meticulós per a escollir amb qui fer l'amor». Això sí, afirma que el seu *hobby* és «el sexe interracial». El mestissatge de la seua pell i de la seua veu reforça l'afirmació.

La trajectòria artística de Gift comença el 1985 amb la formació de Fine Young Cannibals. Els promotors de la banda són el guitarrista Andt Cox i el baixista David Steele, tots dos procedents de The Beat, formació blanca amb influències clarament negres que va emergir a principis dels vuitanta al si de la *new wave* anglesa. Per a ells, el *swing* i la calidesa vocal de Gift va ser una troballa. El nom del grup no podia ser més idoni, perquè aviat mostraren que el que els anava era ingerir fortes dosis de *soul* i algunes altres espècies negres per a revertir-ho tot en una combinació

d'elegància i moderada animalitat.

Exactament això: Joves Caníbals amb Estil. Així, van reciclar amb relatiu encert un «Suspicious Mind» d'elevada temperatura i una peça firmada per Cole Porter, «Love for Sale». De bon gust, no els en faltava, encara que la major part dels temes del seu primer elapè (*Fine Young Cannibals*, 1986) no eren gran cosa, tret —això sí— de «Johnny come home», una peça basada en la seua pròpia experiència com a assistent social, quan s'ocupava dels *runaways*, els xiquets que fugen de casa i acaben prostituits a Londres.

Entre altres treballs, també va fer de ballarí d'un club de *strip-tease* per a dones, però somriu i calla quan li demanen que siga més explícit amb aquestes vivències. Discret, tranquil, reflexiu i seductor, Roland Gift no s'esplaija ni tan sols per aclarir els components del seu mestissatge racial. La seua mare —amb qui viu a Hull— és anglesa i del seu pare es limita a dir que és d'origen *exòtic*.

En qualsevol cas, els FYC es van prendre un descans de tres anys després del seu primer elapè per a reaparèixer ara amb força. *The Raw & the Cooked* tria unes quantes cançons bastant accessibles, no excessivament originals, però intel·ligentment concebudes, a base de retalls presos d'ací i d'allà. La Tamla Motown, Sam Cooke, Marvin Gaye, Prince i d'altres joies rellueixen a través dels talls del disc, però més que una successió de plagis, resulta un convincent i afectuós homenatge a una sèrie de mites negres. I, sobretot, és una exhibició del timbre ardent i suau de Gift, com també de la seua desimboltura rítmica. De fet, a ell no el preocupa massa innovar, perquè, en la seua opinió, el *rock* no té ja massa coses a dir. Pensa que en la part inferior dels vídeo-clips hauria d'escriure's amb subtítols «Jo vull ser ric, vull ser ric». Li interessa, doncs, molt més com expressar la música que l'originalitat del contingut, perquè tot desemboca en una ben enfocada recerca de l'èxit.

Algunes de les cançons que han inclòs en el darrer àlbum de FYC van servir de banda sonora per a *Sammy y Rosie se lo montan*, la pel·lícula de Stephen Frears. En aquell film, Roland Gift estava present per partida doble i, segurament, la tòrrida escena d'amor que s'esdevé en la *roulotte* entre Sammy (Roland Gift) i Rosie no tindria la mateixa intensitat i encant sense la música de fons dels FYC. Gift constitueix, de qualsevol manera, la presència més eròticament torbadora de la pel·lícula, i és a partir d'aquesta que se l'ha volgut veure com un nou *sex-symbol* anglès, cosa que no sembla molestar-lo.

Curiosament, en un principi va rebutjar el paper que Frears li oferia perquè considerava que les incursions dels intèrprets de *rock* en el món del cine eren, per regla general, poc gratificants. Si pensava, quan deia això, en el seu país, és probable que no tinguera interès a repetir les experiències de Sting o David Bowie, per posar un exemple. De tota manera, Frears va insistir i li va proporcionar el trampolí per a una incipient carrera cinematogràfica que ha tingut la seua continuïtat amb *Scandal*, un film de Michael Caton-Jones basat en *l'afer Profumo*, que va commoure Anglaterra el 1963.

En el nou paper, Roland Gift, amb la caracterització un tant felina que li va com anell al dit, encarna un *camell* dels baixos fons en una Anglaterra on el sexe comença a convertir-se en un element altament pertorbador. Des dels més foscos racons de la societat, ascendeix fins als cims de l'aristocràcia, mitjançant una *call-girl* de dinou anys anomenada Kristine Keeler, i tota una sèrie de concepcions sobre l'imperi i les classes socials trontolla. Per a Roland Gift representa una nova ocasió de manifestar la seua inquietant sensualitat i, potser, l'oportunitat de decantar-se definitivament pel cine i oblidar el *rock*, per tal com aquest «no té ja massa coses a dir». □

